

Vunnere Blumm unn vunnere Fraa

Omm letzde Somsdaach hott mich de Karl oogerufe: Honnes, wennde moie onn de Stommdisch kimmst, breng enn Zeddel unn enn Kuuchelschreiwerr mett, sei su gut.

Ei Karl, habb isch ze Ontwort gewwe, isch habb doch jeden Daach enn Zeddel unn enn Kuuchelschreiwerr oistigge.

Naa, hott de Karl gesaad, breng enn ebbes greeßere Zeddel mett.

Omm Sunndaach unn noochdem de Karl, de Schorsch unn isch ebbes bestellt hadde, hott de Karl aach schunn gefroochd: Hosde enn große Zeddel debei?

Isch saach: Ei nodierlich, Karl. Wollemerr was uffsetze, willsde doi Kündischung ferr de Stommdisch schreiwere odder villeischd doi Testament?

Schleeschdschwätzer, seet de Karl. Naa, die Paula hott misch die vorsch Woch emol gefroochd, wennse ebbes vunn dir lese deet, doo wärn immer su vill Err unn Emm unn su weider droi unn isch soll disch emol frooche, warum du dess mache deest.

Aha, saach isch, unn dessweesche de große Zeddel, dass merr was schreiwere solle.

Ja, seet de Schorsch, dess deet misch aach emol indressiern.

Isch habb die zwaa oogeguggd. Saacht emol, isch schreib doch su schunn iwver zeh Johr, warum duderr donn heit erst druffkumme?

Die Paula iss druffkumme, seet de Karl, unn wenn isch merr dess iwverleesche due, wollt isch disch schunn die gons Zeit doodenooch frooche.

Jetz habb isch de große Zeddel außem Hoseseggel gezoosche, habben uff de Disch geleeschd unn weil merr grad unseren Äbbelwoi gebroochd kriecht hawwe, hawwe merr erst Prost gesaad unn enn Schluck gedrunke unn donn habb isch oogefonge: Isch wills eich erklärn mettere Blumm.

Mettere Blumm?, frächt de Karl.

Ja, saach isch, mettere Blumm unn e schee Fraa.

Aha, seet de Schorsch, aach e schee Fraa, nodierlich. Wer iss donn die?

Fonge merr mett de Blumm oo, saach isch unn schreib uff de Zeddel: *Bromelie*, unn saach: Jeder vunn uns waaß, wie dess Wort ausgesproche werdd, awwer stellt eisch vor, merr deets nitt wisse. Unn donn habb isch *Brommelie* uff de Zeddel geschriwwe unn gleisch nochemol *Bromeelie*, habbs dene zwaa gezeischd unn gesaad: Guggd emol, su gons ohne besonnere Zeische unn nor mett dobbelde Buchstawe habb isch die Betonung geännert: De erst uff *Bromm*, dess iss korrz dorsch die zwaa *Emm* unn dut klinge wie *Annelie*, unn in *Annelie* sinn zwaa Enn droi unn kooner dut sisch beschwern, unn donn uff *mee*, dess iss long dorsch die zwaa E unn dut klinge su ähnlisch wie ... no?

Fällt merr nitt oi, seet de Karl, awwer werklisch, donn dut merr dess onnersders betone, ewe mett de Betonung uff de zwaat Silb, ewe uff ...*mee*!

De Schorsch hott mettem Kobb gewaggeld. Su schnell kabier isch dess nitt, awwer du host noch ebbes vunnere Fraa gesaad, was issen mett dere?

Isch habb gegrinst. Ei die Sofia, die *Loren*. Wenn isch dere ihrn Nome su schreiwere misst dass jeder wisst wie der betont werdd, deet isch – guggd uff moin Zeddel – *Looren* schreiwere odder *Loreen*. Unn hier isses aach su, dass die Verdoppelung die Betonung vorgewwe dut, mett *Looren* uff de erst unn mett *Loreen* uff de zweit Silb.

No ja, moont de Karl, donn isses joo gut, dass du dess nitt schreiwere musst. Weil e bissi komisch sieht dess schunn aus, *Looren* odder *Loreen*!

Flerschemerisch halt, saach isch.

Eiern Honnes